

Wetswijziging verjaring in adoptie gerelateerde zaken noodzakelijk

Dit is een uitgebreide (juridische) toelichting op de reden waarom ik deze petitie ben gestart. Een meer toegankelijke beschrijving is te lezen in mijn column 'recht van een kind om te weten wie zijn of haar ouders zijn, mag niet verjaren¹.'

Waarom een wetwijziging of nieuwe wettelijke bepaling voor het rechtsfiguur verjaring in adoptie gerelateerde zaken zo belangrijk is, leest u hieronder.

1. Inleiding

Geadopteerden worden steeds meer geconfronteerd met feiten in hun adoptiedossier die niet kloppen. Er is geknoeid met hun identiteit omwille van adoptie. Er hebben veel onrechtmatige adopties plaatsgevonden, vooral in de jaren '70 en '80 toen er bijna geen wetgeving was voor adoptie van kinderen uit het buitenland. Sinds de laatste tijd komt de (nalatige) rol van de NL overheid en andere partijen die betrokken waren bij (inter)landelijke adoptie, ter sprake. Omdat het om feiten gaan die zich in het verleden hebben afgespeeld, hebben geadopteerden nu vaak problemen om een lastige puzzel op te lossen. Niet iedere geadopteerde is nog bezig met vragen over hun afstamming, maar krijgen ze die misschien later wel.

Elk kind heeft het recht om te weten wie zijn ouders zijn. Daar valt niet op af te dingen. Ik trek het zelfs breder. Niet alleen kinderen, ook volwassenen hebben het recht hierop. Tot op heden heeft het afstammingsrecht niet geleid tot een betere ondersteuning van geadopteerden in het achterhalen van afstammingsgegevens. Ook het verjaringsaspect werpt extra complicaties op bij het tot gelding maken van dit recht.

LET OP: Het gaat hier niet om de vraag of adoptie goed of slecht is voor een kind. Het gaat in deze kwestie om onrechtmatige praktijken in adoptieprocedures. Dergelijke praktijken zijn nooit goed te praten, hoe goed een kind het na de adoptie ook heeft. Het gaat om illegale adoptie, dan wel gelegaliseerde kinderhandel en als gevolg daarvan ondervinden veel geadopteerden problemen bij het achterhalen van wat er is gebeurd vóórdat ze werden geadopteerd en bij het beantwoorden van de vraag: wilden de biologische ouders het kind daadwerkelijk afstaan, of is het kind op onrechtmatige wijze van ze ontnomen? Dit uitzoeken - oplossen van mogelijke misdaden - kost geld. Veel geadopteerden hebben dat geld niet. Financiële schade verhalen op de verantwoordelijke partijen is bijna onmogelijk. Ze moeten allerlei drempels over. Een groot struikelblok is bijvoorbeeld: verjaring.

2. Aanleiding

Op 9 september 2020 was ik aanwezig bij de uitspraak in de zaak Butink vs. de Staat en stichting Kind en Toekomst². Butink heeft beiden aansprakelijk gesteld. Volgens haar is zij door toedoen of nalaten van de Staat en de Stichting het slachtoffer geworden van illegale adoptiepraktijken in Sri Lanka. Zij voert aan dat haar adoptiepapieren ondeugdelijk zijn en dat haar adoptie in Sri Lanka onder dubieuze omstandigheden tot stand is gekomen. De vorderingen van Butink zijn echter doodgeslagen op "verjaring". Zo komt het dus nooit tot een inhoudelijke behandeling van de feiten en zal er geen oordeel komen op de vraag of de Staat en de Stichting inderdaad aansprakelijk zijn voor schade die Butink heeft geleden.

¹ <https://www.ru.nl/cpo/verderdenken/columns/recht-kind-weten-ouders-mag-verjaren/>

² ECLI:NL:RBDHA:2020:8735

Voor de groep geadopteerden uit Indonesië (3.040 personen) heb ik de rol van de Nederlandse overheid in adoptieprocedures in de jaren '70 en '80 onderzocht³. Ik ontdekte dat het ministerie van Justitie en andere van belang zijnde Nederlandse partijen van kinderhandel in Indonesië afwisten. Als juridisch belangenbehartiger voor stichting Mijn Roots⁴ - de grootste belangenorganisatie in Nederland die geadopteerden uit Indonesië helpt en ondersteunt bij hun zoektocht naar hun biologische familie - heb ik in september 2017 de Nederlandse Staat, c.q. het ministerie van Justitie aansprakelijk gesteld. Uiteraard gaat het om voorgangers van het huidige ministerie. Het gaat mij om een financiële tegemoetkoming in de kosten voor iedere geadopteerde met zoekbehoefte, en die de waarheid wil achterhalen.

Zo zijn er wel meer personen uit andere landen die mij hebben verteld dat ze schade hebben geleden in hun zoektocht, terwijl bewezen is dat hun adoptie onrechtmatig was. Zij willen de Staat verantwoordelijk stellen hiervoor, maar ook de adoptiestichtingen die betrokken waren.

Waarom zouden geadopteerden zelf moeten betalen voor misdaden die jegens hen zijn gepleegd, en waar o.a. de Nederlandse overheid van wist?

Vanaf toen heb ik allerlei gesprekken gevoerd met ambtenaren van het ministerie, ook nog samen met de Nationale Ombudsman erbij, helaas nog zonder concreet en passend resultaat. Zembla heeft er ook aandacht aan besteed⁵. Op 28 maart 2018 was de uitzending op televisie, waarin niet alleen het (illegaal) handelen in de landen van herkomst onder de loep werd genomen, maar juist ook Nederland als medeverantwoordelijke voor binnenkomende buitenlandse kinderen met het oog op adoptie. Sindsdien komt de rol van de Nederlandse overheid in (onrechtmatige) adoptieprocedures in de media steeds meer ter sprake. Het gaat om misstanden in adopties zich wereldwijd hebben afgespeeld/afspelen, bijvoorbeeld ook in Bangladesh, India, Sri Lanka en Afrikaanse en Zuid-Amerikaanse landen.

Tweede Kamerleden hebben antwoord gegeven op de roep van diverse belangenorganisaties om hier meer aandacht aan te besteden. In 2018 is een motie ingediend voor meer ondersteuning aan geadopteerden. Door de minister van Rechtsbescherming is een onafhankelijk onderzoekscommissie⁶ ingesteld die met betrekking tot enkele landen adopties uit het verleden onderzoekt. Het is natuurlijk geen overbodige luxe om de rol van Nederland te onderzoeken.

3. Problematiek rondom schadeverhaal

In mijn onderzoek stuitte ik op schokkende informatie. Uit betrouwbare informatiebronnen blijkt dat het ministerie wist van Indonesische baby's die werden geronseld en dat diens geboorte- en afstandsdocumenten werden vervalst, maar gewoon Nederland konden binnenkomen. Dit is in strijd met het (ook destijds) geldende Vreemdelingenbeleid. Het gaat dus niet altijd om illegale adoptie, maar om gelegaliseerde kinderhandel. In 1979 al heeft het ministerie van Justitie van meer dan dertig illegale baby's uit Indonesië hun identiteit niet willen achterhalen. De reden waarom? Waarschijnlijk om geen paniek te zaaien.

Het is van belang om te weten wie die illegale baby's zijn, omdat vele geadopteerden diep moeten graven voor meer informatie over hun afstamming, als gevolg van dat de Nederlandse overheid heeft gefaald in de taak om strenger toezicht en controle te houden binnen het adoptiesysteem.

Vervalsing, verduistering en ontvoering

Geadopteerden die nu zoeken naar hun afstamming komen voor het voldongen feit te staan dat hun identiteit waarmee ze Nederland zijn binnengekomen, niet hun ware identiteit is (denk aan de leeftijd die is vervalst). Ook blijkt uit onderzoek dat er overal ter wereld biologische moeders zijn die helemaal niet wisten dat hun kind geadopteerd zou worden. Handtekeningen werden door zogenaamde betrouwbare personen vervalst. De vraag naar kinderen was zo hoog, dat er baby's voor geronseld en ontvoerd werden. Er was (en dan praat ik nu met name over de jaren '70 en '80) sprake van een heel netwerk zowel in het land van herkomst als in Nederland (georganiseerde internationale criminaliteit) die makkelijk in kinderen konden handelen.

³ <https://www.ojau.nl/adoptiezaken-indonesie/>

⁴ <https://www.mijn-roots.com/>

⁵ https://www.npostart.nl/zembla/28-03-2018/BV_101386409

⁶ <https://www.commissieonderzoekinterlandelijkeadoptie.nl/>

Nederland heeft in haar zorgplicht verzuimd om adequate wetgeving te maken rondom adoptie van buitenlandse kinderen en liet de marktwerking op z'n beloop. Het gaat hier echter om kinderen van vlees en bloed. De geadopteerden die nu in feite misdaden aan het oplossen zijn, worden hier nu mee geconfronteerd. Eventuele schade die zij hebben geleden na doodlopende zoektochten, als gevolg van nalatig handelen door de Nederlandse overheid, is een zware taak om te verhalen.

Overigens gaat het niet alleen om de rol van de Nederlandse overheid in adoptieprocedures, het kunnen ook adoptiebemiddelaars of andere betrokken personen zijn. Ik verwijs naar de zaak Noordoven⁷ die een rechtszaak aanspande tegen zijn juridische ouders. Hij ontdekte onrechtmatigheden in zijn adoptie. Gebleken was dat zijn juridische ouders de wet- en regelgeving hadden omzeild en dat er sprake was van verduistering van staat.

In de meeste gevallen waren de adoptieouders te goeder trouw en wisten niets af van illegale praktijken. Gebleken is dat er bijvoorbeeld in Indonesië heuse bendes van kinderhandelaren zijn opgepakt door de politionele autoriteiten destijds, maar dat zelfs Nederlandse adoptiebemiddelaars bleven verdedigen dat er niets aan de hand was.

Deze kwestie rondom verjaring geldt net zo goed voor binnenlands geadopteerden. Ook deze groep stuit op problemen rondom onderzoek naar waarheidsvinding en eventuele schade. Momenteel loopt er ook een onderzoek naar afstand en adoptie met betrekking tot binnenlandse adoptie⁸.

4. Wettelijk kader verjaring

Een geadopteerde (interlandelijk of binnenlands) die schade heeft geleden als gevolg van een onrechtmatige adoptie, zou bij de eventuele schadeveroorzaker schade moeten kunnen verhalen. Echter, wie de schadeveroorzaker ook is, verjaring komt hoe dan ook om de hoek kijken.

De verjaringstermijn moet voor rechtszekerheid zorgen. Dat is te begrijpen. Maar het belang van de geadopteerde zou eigenlijk toch zwaarder moeten wegen.

Op grond van artikel 3:310 lid 1 Burgerlijk Wetboek (BW) verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade door verloop van vijf jaar na aanvang van de dag, volgend op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden (hierna: de korte verjaringstermijn) en in ieder geval door verloop van twintig jaar na de gebeurtenis waardoor de schade is ontstaan (hierna: de lange verjaringstermijn).

Voor het aanvangstijdstip van de lange verjaringstermijn is beslissend: het objectief gegeven tijdstip waarop de gebeurtenis plaatsvond waardoor de schade is veroorzaakt. Dit geldt ook al is vooralsnog onzeker of inderdaad schade een gevolg zal zijn van de (nalatige) gedraging / handeling en ook of die zich pas later heeft gemanifesteerd.

Doorbreking van de lange verjaringstermijn is slechts mogelijk met een beroep op de redelijkheid en billijkheid (artikel 6:2 lid 2 BW).

De korte verjaringstermijn van artikel 3:310, eerste lid, BW, bedraagt vijf jaren (de subjectieve en relatieve verjaringstermijn). Deze termijn vangt aan op de dag nadat de benadeelde zowel met de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. De Hoge Raad heeft bepaald dat het moet gaan om daadwerkelijke bekendheid met zowel de schade als de aansprakelijke persoon, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat.⁹

De korte verjaringstermijn begint dus te lopen op de dag na die waarop een benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Hiervan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen over het schade veroorzakende feit door tekortschietend handelen van de betrokken persoon (door toedoen of nalaten). Of de korte verjaringstermijn is gaan lopen, is aldus afhankelijk van alle omstandigheden van het geval.

⁷ ECLI:NL:GHDHA:2018:3107

⁸ <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/adoptie/afstand-en-adoptie-tussen-1956-1984>

⁹ ECLI:NL:HR:2003:AF0694

4.1 Verjaringsperikelen

Minderjarigheid

Onder het huidige recht zijn minderjarigen volgens de hoofdregel aan dezelfde verjaringstermijnen gebonden als meerderjarigen.

Het is mijns inziens niet realistisch dat een minderjarige zelf voor zijn belangen opkomt, aangezien het een enorm proces is en lang niet iedere geadopteerde al in de jongere jaren op die manier bezig is met zijn of haar adoptie. Het bewustwordingsproces kan zelfs op volwassen leeftijd pas aanvangen, al dan niet na een bepaalde levensgebeurtenis.

Hoe kan een minderjarige goed onderzoek verrichten naar zijn eigen adoptieprocedure? Een minderjarig kind zal mogelijke ernstige feiten in de adoptie niet zo snel kunnen achterhalen. Goed mogelijk is ook dat adoptiekinderen uit loyaliteit naar de adoptieouders toe niet zomaar van alles in twijfel willen brengen of erover durven praten, laat staan aangifte doen of een rechtsvordering instellen op grond van onrechtmatige daad.

Adoptie is een delicaat onderwerp. Omgaan hiermee verloopt voor ieder individu die hiermee te maken heeft weer anders. Het is ook niet redelijkheid om van de geadopteerde en diens wettelijke vertegenwoordigers te verwachten gedurende de minderjarige periode iemand aansprakelijk te stellen voor onrechtmatige handelingen.

Latere aanvang verjaringstermijn

Eigenlijk zou een latere aanvang van de verjaringstermijn in de situatie van (onrechtmatige/illegale) adoptie ook moeten gelden zoals bij zedendelicten bij kinderen, die jaren het donkere geheim met zich mee dragen en veel later pas aangifte doen. Om die reden is de wetgeving hierop ook aangepast. Zo vangt de verjaringstermijn pas aan op de dag nadat het slachtoffer de leeftijd van achttien jaren bereikt, en sinds 1 april 2013 geldt bovendien geen verjaringstermijn meer voor ernstige zedenmisdriven tegen minderjarigen waarop een gevangenisstraf van acht jaar of meer is gesteld.

Het gaat bij adoptie van kinderen die zich, net zo min als kinderen die slachtoffer zijn geworden van zedendelicten, konden verweren toen zij op onrechtmatige wijze werden geadopteerd. De kwestie gaat om kinderhandel en om mensenlevens. En aan de andere kant van de wereld zijn er nog biologische familieleden die mogelijk nog naar hun verloren kind zoeken.

Als een geadopteerde er eenmaal wel achter komt dat er mogelijk iets niet klopt in zijn adoptie, zal hij niet als eerste denken aan het instellen van een rechtsvordering of doen van aangifte. Dat is een (onderzoeks)proces dat tijd nodig heeft.

Langere tijd nodig voor waarheidsvinding

Het is bepaald niet eenvoudig om aan waarheidsvinding, zoals ik het noem, te doen. Als we kijken naar de jurisprudentie op dit aspect, moet een geadopteerde eerst voldoende zekerheid verkrijgen over zijn situatie, anders is een zaak überhaupt gedoemd te mislukken. De informatie ligt verspreid over allerlei instanties en op diverse locaties zowel in Nederland als in het land van herkomst, het is allemaal niet toegankelijk of dossierinformatie is niet voldoende transparant. Veel geadopteerden lopen tegen problemen aan als het gaat om inzage van adoptiedossiers. Het kost ze zelfs geld om hun eigen dossiers in te zien. Er gaat heel wat tijd overheen om alle informatie te verkrijgen, en helemaal als die mede uit het buitenland moet komen.

Er is veelal sprake van schade die voor een geadopteerde pas na het verstrijken van de lange verjaringstermijn aan het licht komt. Het is dus niet fair om een geadopteerde het lange tijdsverloop tegen te werpen.

Het is jammer dat de rechter met deze bijzondere feiten en omstandigheden geen uitzondering kan maken op de verjaringstermijn, aangezien rechters rechtspreken en de wet kunnen invullen of een wettelijke bepaling buiten toepassing laten, en dus nieuwe jurisprudentie kunnen maken.

Het vertrekpunt van de schadeveroorzakende gedragingen ligt altijd in het verleden. Voor geadopteerden die geadopteerd zijn vóór 2000 en nu schade zouden willen verhalen, is de lange verjaringstermijn al verstreken.

Veel volwassenen die zijn geadopteerd in de jaren '60 en '80, stuiten op dit probleem.

Niettemin is het verjaringsaspect ook van belang voor geadopteerden die na 2000 zijn geadopteerd, opdat ook zij hun afstammingsrecht optimaal tot gelding kunnen maken vanaf het moment dat ze behoefte hebben om te zoeken naar hun afstamming. Ook als daar een rechtsvordering voor aan te pas moet komen.

Kortom, om diverse redenen is aanpassing van de wet is nodig.

4.2 Vervolgingsbeletsel in het strafrecht

Het Openbaar Ministerie (die in Nederland het vervolgmonopolie heeft) bepaalt welke strafbare feiten het voor de strafrechter wil brengen en bepaalt tevens of en zo ja, onder welke delictsomschrijving hij een verdachte gaat vervolgen, dus welk feit hij de verdachte ten laste gaat leggen.

Misdrijven waarop een gevangenisstraf van twaalf jaar of meer is gesteld, zoals moord, doodslag, verkrachting en mensenhandel, verjaren niet. Artikel 273f van Strafrecht (Sr.) gaat over mensenhandel, iets waar ook sprake van kan zijn in adoptie van kinderen. Maar zal het OM op basis daarvan vervolgen?

In het strafrecht moet het OM zijn zaak altijd kunnen bewijzen. De wet eist dat een ten laste gelegd feit wettig en overtuigend moet zijn bewezen voordat iemand kan worden veroordeeld. Geen makkelijke taak dus¹⁰. En een beleids- of technisch sepot ligt op de loer.

Er zijn nog enkele andere voorkomende delicten in adoptie die wellicht iets eenvoudiger te bewijzen zijn, maar die hebben dus een verjaringstermijn. Bijvoorbeeld:

Artikel 236, eerste lid Sr.

Hij die door enige handeling opzettelijk eens anders afstamming onzeker maakt, wordt, als schuldig aan verduistering van staat, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaren of geldboete van de vierde categorie.

Artikel 279, eerste lid, Sr.

Hij die opzettelijk een minderjarige onttrekt aan het wettig over hem gesteld gezag of aan het opzicht van degene die dit desbevoegd over hem uitoefent, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.

Een andere strafbepaling is **artikel 225, eerste en tweede lid Sr.** (opmaak van valse geschriften en/of gebruik daarvan).

Deze misdrijven verjaren dus na twaalf jaar.

Artikel 279, tweede lid, Sr.

Lid 2. Gevangenisstraf van ten hoogste negen jaren of geldboete van de vijfde categorie wordt opgelegd indien list, geweld of bedreiging met geweld is gebezigd, of indien de minderjarige beneden de twaalf jaren oud is.

Bij deze laatste gaat het om een gekwalificeerd misdrijf, en die verjaart na twintig jaar.

Stel dat een geadopteerde aangifte doet tegen een persoon die betrokken is geweest bij zijn onrechtmatige adoptie op basis van artikel 279 van het Wetboek van strafrecht (Sr), dan zal de zaak ook al verjaard zijn als het delict zich twaalf jaar geleden of langer terug heeft voorgedaan. Er is dan een vervolgingsbeletsel en vervolgen kan dan niet meer.

¹⁰ Er is altijd kans dat de zaak wordt geseponneerd door gebrek aan (strafrechtelijk)bewijs. Mocht het OM niet overgaan tot vervolging, zouden 'slachtoffers' een artikel 12 SV-procedure kunnen instellen (een bijzondere klachtprocedure starten en de zaak rechtstreeks aan een gerechtshof voorleggen).

De Wobka¹¹ voorziet ook niet in een bepaling die uitkomst biedt. Overigens ligt de verhouding een beetje scheef.

Als een vergunninghouder uit winstbejag handelt, wordt dit slechts gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie (art 27 Wobka).

4.3 Verjaring in het strafrecht werkt door voor schadeverhaal

In een civiele zaak wordt niet geoordeeld over strafbare feiten of de strafbaarheid van (rechts)personen.

Een vordering op grond van (risico) aansprakelijkheid en de vraag naar wie verantwoordelijk is om voor de geleden schade op te draaien, is een andere vraag dan of iemand strafbaar is (geweest). Een complex vraagstuk, want een strafrechtelijke procedure kan het natuurlijk net zo teleurstellend verlopen. Dit kan ook weer door verjaring.

Relevante artikelen in het civiele recht voor een rechtsvordering om eventuele schade te verhalen:

Artikel 6:162 BW

Lid 1. Hij die jegens een ander een onrechtmatige daad pleegt, welke hem kan worden toegerekend, is verplicht de schade die de ander dientengevolge lijdt, te vergoeden.

Lid 2. Als onrechtmatige daad worden aangemerkt een inbreuk op een recht en een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, een en ander behoudens de aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

Lid 3. Een onrechtmatige daad kan aan de dader worden toegerekend, indien zij te wijten is aan zijn schuld of aan een oorzaak welke krachtens de wet of de in het verkeer geldende opvattingen voor zijn rekening komt.

Artikel 3:310 BW

Lid 4. Indien de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt, een strafbaar feit oplevert waarop de Nederlandse strafwet toepasselijk is, verjaart de rechtsvordering tot vergoeding van schade tegen de persoon die het strafbaar feit heeft begaan niet zolang het recht tot strafvordering niet door verjaring of door de dood van de aansprakelijke persoon is vervallen.

Een volwassen geadopteerde kan ontdekken dat in zijn adoptie sprake was van vervalsing van documenten, en krijgt dan te maken met verjaring voor dat misdrijf, wat ook weer doorwerkt in een eventuele civiele procedure om schade te verhalen (art. 3:310 lid 4 BW).

4.4 Conclusie: wijziging in de wet is noodzakelijk

Het belang van de benadeelde/het slachtoffer zou zwaarder moeten wegen dan van de schadeveroorzaker/dader. Vandaar deze petitie, omdat het onrechtvaardig is om zaken die zo lang verborgen zijn gebleven, aan een geadopteerde tegen te werpen.

Een wetswijziging of tot stand brengen van nieuwe wettelijke bepalingen zou ook logisch zijn, gezien het afstammingsrecht. Dit recht is vastgelegd in het Valkenhorst-arrest, in artikel 10 van de Grondwet én in internationale verdragen zoals artikel 8 Europees Verdrag inzake de rechten van de mens (EVRM) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK).

Op 5 oktober 2020 heeft minister Dekker antwoorden op Kamervragen van Van Nispen (SP) en Van der Staaij (SGP) gegeven¹², naar aanleiding van de uitspraak en die o.a. gingen over het verjaringsaspect. Helaas teleurstellend. Het doel is dus om meer maatschappelijke en politieke draagvlak te krijgen hiervoor. Vandaar deze petitie zodat op z'n minst enkele mogelijkheden worden onderzocht door de Tweede Kamer en om te bewerkstelligen:

¹¹ <https://wetten.overheid.nl/BWBR0004447/2018-08-01>

¹² <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/kamervragen/detail?id=2020D38783&did=2020D38783>

- Strafrecht: Verjaringstermijn voor misdrijven in adoptie verruimen of niet van toepassing verklaren.
- Civiel recht: Aanvang van lange verjaringstermijn vanaf de dag na het bereiken van de achttienjarige van het leeftijd adoptiekind + ruimere termijn voor de korte verjaringstermijn.

De problematiek rondom adoptie van buitenlandse kinderen in het verleden staat al enige tijd op de politieke agenda en de minister van rechtsbescherming heeft toegezegd om geadopteerden meer ondersteuning te bieden. Helaas heeft dat tot op heden nog niet tot concrete en passende hulp geleid en de commissie Joustra is nog bezig met het onderzoek, dat hopelijk binnenkort is afgerond. Deze petitie is bedoeld om extra aandacht te schenken aan een meer specifiek onderwerp dat ook van belang is.

Ook eens met een wijziging in de verjaringstermijnen voor rechtsvorderingen en delicten in relatie tot adoptie van kinderen? Teken dan de petitie! Alvast bedankt.

Dewi Deijle.

November 2020, Den Haag.